

Landsbele bleve selvstændige, og at altsaa de andre Landsbeles Forsamlinger fik selvstændig Beslutningsmyndighed ogsaa med Hensyn til udenlandske Sager. Nu ville Forslagsstillerne sige: „Nei, den danske Rigsdag skal opstaae igjen i al sin Magtfulde og behandle disse Sager“; men dette skeer ikke. Det Forbehold, der er Tale om, skal jeg ikke gaae ind paa, fordi vi nu ere ved et andet Spørgsmaal, men jeg skal dog gjentakke i Erindringen, at hvad der sagdes saa kjæft og med Sandhed af den ærede Underrigsminister og af den ærede 6te Landssthingsmand for 6te Kredts (Bloug) og af min Sidemand tilvenstre (Andræ); det har jeg med klare og rene Ord allerede tidligere sagt, og jeg er den Første, som vovede at sige det dengang; det har jeg sagt her i Landstinget, dengang Grundlovsindskrænkningen var til første Behandling. Jeg sagde: „Jeg skal for Diebliffet indskrænke mig til at sige, at disse Forbehold ikke forekomme mig at indeholde Noget, som man ikke allerede uden dem fuldelig havde, og at, hvis de indeholde noget Mere, saa er dette Mere Noget, der i paafølgende Tilfælde ikke kan faae nogen som helst praktisk Betydning.“ Dette har jeg sagt og saaledes, at jeg nu kan staae ved det; jeg siger ikke bagefter Andet, end hvad jeg dengang sagde. Men sæt, at Rigsdagen lever op igjen, indtræder igjen i sine gamle Rettigheder, troer man da, at den danske Rigsdag, der albrig har gjældt for Slesvig, kan leve op og vedtage Fællesanliggender for Slesvig? Troer man Andet, end at den vaagner op for Kongerigets Vedkommende? Ja, den kommer til at omfatte alle Anliggender, fælles og særlige, men blot for Kongeriget; de andre Landsbele faaer man ikke med at gjøre. Jeg kunde gaae videre; jeg kunde sige, at den Minister, som første Gang gav Kongen det Raad at udstrække den danske Grundlov fra Kongeriget til Slesvig, vilde raade til en af to Ting, enten at stille Slesvig fra Danmark eller at sønderrive den danske Grundlov ved at udvide den med Magt dertil, hvortil den ikke kan udvides. Sammenslutningen mellem Slesvig og Danmark maa komme ad en anden Vej. Men jeg vender nu tilbage. Der diskuteres, om vi skulle nedsætte et Udvalg. Man vil ned-

sætte et Udvalg i Anledning af dette Endringsforslag. Der vil jo nu vel kunne gjøres den Indvending, der allerede tildeels kan hentes fra de Ord, som vor ærede Formand brugte og maatte bruge, idet han sagde, at Udvalget jo ikke nedsattes over Endringsforslaget, men at det nedsattes over Finantsloven. Men er der da Noget her i Salen, der kan stufte sig, er der Noget, som vil blive skuffet derved, at et Udvalg ikke bliver nedsat over dette Endringsforslag? Er der fremkommet et eneste andet Spørgsmaal, en eneste finantiel Betænkelse? Og er det ikke det besynderligste Forhold, at denne Nedsættelse af et Udvalg er antydet af den ærede Forslagsstiller, der først havde Ordet (Christensen), lige ved Begyndelsen af hans Foredrag? Og er det ikke den besynderligste Stilling, at man ved Behandlingen af en Lov indbringer et Endringsforslag, som man maa ansee det for rigtigt og ønskeligt at sætte igjennem, og som indeholder, hvad man vil, men med Hensyn til hvilket man, lige fra Begyndelsen eller inden Noget har udtalt sig derom, siger: Dette Endringsforslag indbringer vi med den Hensigt ikke i Afseende at faae det afgjort, men med den Hensigt at faae et Udvalg nedsat? Det er dog, den besynderligste Fremgangsmaade af Verden. — Er der da nu fremkommet nogen Ytring, som maatte tyde paa, at man ventede at faae Oplysninger i Sagen, som kunde faae Indflydelse paa den Beslutning, man her vilde tage? Nei, det er der ikke. — Den Skade, der skeer, naar vi nedsætte et Udvalg, bestaaer derved, at en Sag, hvori det er af allerstørste Betydning, at Thingets Erklæring strax og bestemt foreligger, bliver udsat, og at saaledes selv om Endringsforslaget siden forkastes, saa har det danske Monarki i tre Uger maattet staae under Tryk af et saadant Endringsforslags mulige Vedtagelse; det vil være den ligefremme Følge deraf; og 3 Uger, hvad bethede ikke de? Det, der har vakt Alles Harm i dette Dieblif, er det ikke de Depecher, som ere vandlede i Oktober og November Maaneder? Og gaaer der nu 3 Uger hen imellem Depecherne og Svaret og nye Depecher? Nei, det gaaer meget hurtigere. Vilde det ikke være det Uhyggeligste og allermindst Duffelige, hvis Underrigsministeren nu